

Omuleții verzi dungați...

Cezar Adonis
Mihalache

Păi', nu am făcut noi o Revoluție cu televizorul?! Ce mare lucru ar fi să avem și o revoltă coordonată la fel? Nu a oamenilor de rând, că ei au facebook-ul, ci a celor privați de libertate. Sunt și mai multe televiziuni, iar comunicarea prin latrinele și focarele irealității e cu mult mai eficientă ca acum două decenii.

E drept, miza nu ar fi mai fi la fel de mare. Cel puțin, la prima vedere... Pentru că atunci, ne eliberam, mai ales spiritual,

mâini și picioare, dar cu urechile ciulite și ochii cât cepele la programele TV, au izbutit să meșterească o adevărată mișcare a omuleților în dungii în câteva ore!

Ba, nici faptul că s-a strâns de o duzină și jumătate de pușcării cu revolțai iar nu ar fi poate îngrijorător. Dar să numeri printre acestea și câteva penitenciare de „maximă siguranță”, în care deținuții se plimbau (hai, nu „liberi”, dar cel puțin NESTINGHERIȚI!) prin curțile interioare și pe acoperișuri, nu mai vorbim de demontarea unor gratii

talei, îi cere ministrului Justiției, că tot ocupă locul pe care l-a ocupat el cândva (când nu-l ardea însă grija de grijile deținuților cu păduchi și pureci, larve în fasole ori mormoloci în gamelă!) să meargă în pușcării să negocieze cu... deținuții. Eventual, cu deținuții din penitenciarele de maximă siguranță! Ce, nu sunt ei mai liberi decât noi cei liberi cu care nu negociază oricum nimeni?! Un altul, figură de lut din turnul de veghe al autodivizualului îi ceartă pe cei ce au îndrăznit a arăta spre cele două televiziuni care au instigat la libera circulație a

Torționarii de ieri și de azi...

George
Petrovai

Cu destinul complet schimbat („...în sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci țărână ești și în țărână te vei întoarce”), omul postadamic – astfel replămădit de sentința Creatorului – a fost irevocabil condamnat la trudă, suferință, neliniște și dizarmonie în decursul întregii sale istorii terestre.

Și taman asta s-a petrecut până în clipa de față, cu nicio zi de pace pe întreaga planetă, bunăoară ca în intervalul de timp scurs de la încheierea celui de-al doilea război mondial, iar după cum se prezintă lucrurile (cu îngrijorătorul progres al cruzimii, lăcomiei și nesimțirii în absolut toate comunitățile), nici vorbă ca lucrurile să evolueze hotărât pe direcția înțelegerii și păcii universale!

Firește că dintr-o asemenea lume sucită, care ține morțiș să edifice fericirea celor puțini din sporul suferințelor celor mulți și să instaureze pacea globală prin întreținerea conflictelor interstatale și/sau interconfesionale, nu puteau să lipsească torționarii. Da, căci cu legile bunului plac într-o mână și cu ciomagul în cealaltă, aceste oribile brute au reprezentat, reprezintă și vor reprezenta la loc „revolțaiilor”. (sub chipuri diferite, dar potrivit mereu actualului dicton zeghe... Că la noi până și „Homo homini lupus”) brațul înarmat – mai mult sau mai puțin la vedere, dar la fel de eficient prin necruțătoarea forță cu care lovește în omul de rând – fie în regimurile recunoscute oficial ca dictatoriale, fie în cele care caută cu disperare să-și ascundă agresivitatea externă și impulsurile tiranic-nivelatoare interne sub masca tot mai șifonată a democrației.

N.B.: Petre Țuțea era de părere că trebuie să facem o netă distincție între dictaturile benefice și cele malefice, în categoria beneficelor el incluzând dictatura lui Mussolini în Italia („nu se poate spune că a fost chiar de trei parale, fiindcă gestul lui italic a împiedicat expansiunea bolșevismului în Apus”), a lui Salazar în Portugalia și a lui Franco în Spania, ba – între anumite limite – chiar cea instaurată de Hitler în Germania („decât mocirla comunismului, mai bine el...”), personaj despre susține că „a avut vocație de om de stat,

dar a fost blocat, pentru că nu era zdravăn la cap”. Adică, toate aceste dictaturi nefiind de aceeași factură cu dictatura roșie, asta deoarece „socialismul «prinde» pe un fond rasial imbecil”, suntem nevoiți să vorbim de extrema dreaptă și extrema stângă. Cu completarea că, deși ambele extreme „violează ideea de echilibru social”, totuși, ele se situează la mare distanță una de alta: Dacă extrema stângă este egalitară, „egalitatea coercitivă” fiind eminentamente sterilizantă, „extrema dreaptă nu confiscă proprietatea, personalitatea legată de proprietate”.

Iar eu adaug că nu există regim politic fără torționarii lui specializați, pe care, funcție de ideologia cărmuitoare (cazul României), îi numim fie activiști, securiști și milițieni, fie aleși ticăloșiți, sereiști, jandarmi și polițiști. Ba și mai și. Mulți dintre acești lachei fără scrupule s-au descurcat atât de bine, în principal cu ajutorul sinistrului Front al Salvării Național, încât, dacă era cam bătător la ochi să-și întorcă livrea pe dos pentru a servi postdecembris-mul neobolșevic (unii mai tineri și mai puțin compromiși au făcut-o), ei au fost ba copios ajutați de Illici să iasă la pensie, ba (cazul respingătorilor călăi ca alde Al. Vișinescu, Ioan Ficior, Marian Petrescu, Gheorghe Boștină) să-și încaseze zeci de ani uriașele lor pensii de colonei și generali criminali. Că, de, România postdecembristă nu mai e condusă și astăzi de activiștii bolșevici (pe ici, pe colo mai rezistă), ci de netreb-nicele lor odrasle, care – iată – își ajută camarazii aflați la ananghie și izbutesc să pună țara pe butuci.

Vasăzică avem de-a face cu cea mai avansată formă de torționarism – cel psihic și în ambalaj democratic, din care cu necesitate rezultă toate speciile de genocid: economic, social, cultural-identitar. Și când te gândești că Ceaușeștii au fost acuzați și apoi rapid executați pentru genocid economic! Pe nelegiuții postdecembriști (tâlhari și trădători) cine-i va pune la zid pentru poligenocid și pentru datoria externă de peste 100 de miliarde dolari?

vreo 23 de milioane. Acum, de ruperea cătușelor, deși ar fi chiar la propriu!, ar beneficia numai câteva mii. Ar fi însă dureros ca mesaj al involuției... Căci, în '89 am ieșit în stradă „cu televizorul” pentru o țară, pentru ca două decenii și jumătate să ne lăsăm scoși din normalitate pentru interesele unui grup infracțional-delinvent?

Nu încape vorbă, să numeri câțiva pușcăriși care își bat cuie în cap sau înghit tacâmurile democrației nu e bai. Ba, face parte din „normalitatea” lumii celor băgați acolo că au sfidat și violentat tocmai normalul nostru. Dar să ajungi ca în 20 de penitenciare, simultan!, deținuții să apeleze la diferite forme de protest arată o coordonare clară. Vorba aceea: s-au mișcat pușcărișii în spatele gratiilor mai liberi ca noi în libertatea noastră!

La Colectiv, în revoluția facebookului, liber și neîngrădit (să zicem!), nouă ne-au trebuit zile bune să mișcăm câteva centre de orașe. Iarăștia, legați de

de la geamuri (de spui că erau puse ca maximă siguranță împotriva țăntarilor!) denotă o implicare cu mult de dincolo de gardurile în afara cărora se vor deținuții.

Omuleții verzi dungați mișcă dară România! Și nici măcar nu au venit alegerile! Treaba e să nu o mai miște mai abitar decât am făcut-o noi cu prețul morților de la Colectiv.

Acum ar trebui să se agite Avocatul Poporului! Că drepturile noastre primează grijilor lui pentru deținuți. Se impun chiar anchetele Parchetului. Pentru că fără „omuleții” din sistem, care au lăsat brusc garda jos, fără cei dintr-o parte a presei scrise (ăia care numără la rândul lor foști șefi „documentați” pe la „celulare”), dar, mai ales, fără cei din cele două trusturi TV care luptă pentru eliberarea patronilor lor (evident, niște nevinovați că doar de aia stau acolo, nu?!), și fără anumiți politicieni, nu am fi ajuns aici!

Un politician, fost candidat la Primăria Capi-

deținuților! Iar autoritățile privesc îngăduitoare spre brusca „neputință” a gardienilor din sistem de a le pune zălele la loc „revolțaiilor”. (sub chipuri diferite, dar potrivit mereu actualului dicton zeghe... Că la noi până și „Homo homini lupus”) brațul înarmat – mai mult sau mai puțin la vedere, dar la fel de eficient prin necruțătoarea forță cu care lovește în omul de rând – fie în regimurile recunoscute oficial ca dictatoriale, fie în cele care caută cu disperare să-și ascundă agresivitatea externă și impulsurile tiranic-nivelatoare interne sub masca tot mai șifonată a democrației.

Se putea închide revolța pușcărișilor înainte de a cuprinde cele 20 de stabilimente ale lipsei de siguranță? Evident că da! Și nu era nevoie să scoată nimeni din priză cele două posturi instigatoare, pentru a nu le da peste nas în conținutul libertății lor editoriale, era suficient să fie trase de ștehere televizoarele din celule. Sau, aceiași șefi de penitenciare, că de aia păstoresc regimuri de maximă siguranță, trebuiau să blocheze la viziune cele două posturi instigatoare.

Pentru că acolo e o lume în care nici măcar cuvântul nu se poate bucura de prezumția de nevinovăție.

Se lucrează intens la demolarea sufletului național...

- ne avertiza încă din 2011 profesorul Ion Coja într-un trist dialog realizat de Nichita Vancea -

- Domnule profesor ION COJA, circula pe Internet o sumedenie de texte care propun un portret moral depărimant al poporului român, texte extrem de critice și, cel puțin aparent, extrem de lucide, de realiste. Socotiți, probabil, că aceste acuzații, căci acuzații sunt, ar fi nedrepte!

- Din fericire pentru poporul român, dar și pentru autori, aceste aprecieri sunt greșite. Partea proastă este că, așa greșite cum sunt, aceste vorbe aspre și nedrepte fac serie cu o mulțime de alte vorbe intenționat defăimătoare la adresa românilor, vorbe care, cel puțin în parte, se înscriu în ultima vreme într-o strategie evidentă de descurajare și demobilizare a românilor! Cu siguranță că majoritatea autorilor de texte critice la adresa românilor nu participă cu bună știință la această diversiune! Dar e păcat că, prin autoritatea lor, oameni care și-au câștigat o binemeritată notorietate le oferă, fără voia lor, un gir nemeritat detractorilor noștri. Detractori năimiți, profesioniști ai minciunii, mercenari ai anti-românismului! Postulez: Cei care au conceput cu atâta pricepere programul de distrugere a economiei românești, a statului român, nu puteau să nu aibă o preocupare similară și pentru sufletul românesc! Se lucrează acum intens la demolarea sufletului național, comunitar, la relativizarea valorilor care, de când ne știm, ne dau încredere și speranță! Ne dau curaj! Ne mobilizează! Dacă le pierdem, suntem pierduți!

- Faptul că asemenea texte zburdă slobod pe Internet înseamnă că oamenii, tineretul internaut, apreciază aceste text, se regăsesc în spusele domnilor autori, spuse care nu mai pot fi retrase din circulație. Cel mult pot fi contracarate. Vă ascult! Ce propuneți?

- Eu încerc, mai înainte de orice, să-i înțeleg pe domniile autori. Firește, ei ilustrează perfect dictonul latin qui bene amat, bene castigat! Adică, cine iubește bine, pedepsește bine, critică cu asprime!... Și mă întreb, cu toată sinceritatea, ce li se poate reproșa românilor, „poporului român”, pentru cele petrecute în istoria noastră mai veche sau mai nouă.

- Propun să n-o luăm de la Traian și Decebal, ci de la 22 decembrie 1989! S-o luăm metodic.

- Da, cred că este bine să discutăm despre lucruri bine cunoscute, trăite de cei care ne citesc! Mai întâi în Decembrie 1989, așadar, când românul a ieșit în stradă. Țin bine minte de ce a ieșit în stradă! Ca să moară într-o luptă complet inegală, cu niște adversari nevăzuți, teribil de bine înarmați, iar românașii noștri, fără par, fără pistoale, numai cu palmele goale, conform unui model ancestral de comportament voinicesc, au ieșit la bătaie cu sutele de mii, dispuși la orice sacrificiu. Au ieșit să moară, numai ca să dovedească că nu suntem lași, așa cum susținea de ani de zile Europa Liberă, cum că mămăliga (românească) n-o să explodeze niciodată! Românul, după părerea mea, poate mă înșel!, este răbdător și nu se revoltă ușor, dar nu din lașitate, cum cred nerozii, sau din teama de moarte, că ar putea fi ucis, ci mai degrabă din teama de a nu fi pus în situația să ia el viața cuiva! Românul lasă să treacă de la el și îl lasă pe netrebnic „în plata Domnului”!... Românul crede profund în justiția divină! Acesta este punctul său slab, cu care a pierdut mult pe termen scurt, cu care însă a răzbit prin veacuri de istorie grea, solicitantă cum nu a mai fost pe multe alte meleaguri ale Europei! Postulez din nou: Credința profundă în justiția divină este însă și punctul nostru forte!

Atunci însă, în decembrie 1989, s-a petrecut un gest extraordinar: lumea a ieși în stradă dispusă să moară demonstrativ, pentru a dovedi ceva, nu pentru a pedepsi sau răzbuna!... Nu pentru a câștiga o confruntare! Au ieșit la sacrificiu și atât! Fără nicio pregătire din timp, fără să știe exact împotriva cui! Cum nu s-a mai întâmplat de multe ori în istoria planetei! Eu, unul, nu cunosc alt caz!...

- Unii au spus atunci, în Decembrie, că românii fac astfel prima revoluție autentică, de la venirea lui Iisus pe pământ... Exact așa! Mă rog, o părere!

- Dar nu trebuie trecut prea ușor peste o asemenea apreciere... Oricum, decembrie 1989 nu face serie cu Iulie 1789 sau cu noiembrie 1917, momente penibile, jenante, în istoria planetei noastre... S-a uitat aspectul acesta, eroismul pur al flăcăilor și fetelor noastre, dimensiunea profund

românească a celor petrecute în Decembrie 1989. S-a uitat și s-a pierdut, pentru că a lipsit continuitatea. Lucrurile au fost deviate brutal și cinic pe linia mizeră a restaurării cominternismului, a raptului pângăritor, săvârșit de troica iudeo-gitano-bolșevică Brucan, Iliescu, Roman, aduși în fruntea bucatelor de valul KGBist al loviturii de palat! Lăsând deoparte aportul mizerabil al sus-numiților la desfășurarea evenimentelor, și rezumându-mă la componenta strict românească, populară, a evenimentelor, la felul în care mii de tineri, de copii, au ieșit în stradă fără să știe împotriva cui, fără să știe de unde și cine trage, îți mărturisesc, duminale, domnule coleg și domnilor autori, că eu, în acele zile am trăit clipe de extaz, m-am simțit confirmat cu asupra de măsură în părerea cea bună pe care o am dintotdeauna despre ai mei, rude, prieteni și necunoscuți, despre neamul românesc! Cu atât mai mare mi-a fost însă jalea, pricepând încă din seara de 22 decembrie că suntem mințiți și trădați!

Că au fost îngrozitor de mințiți, nu este vina lor, a celor care au ieșit în stradă! Numai că aflarea adevărului despre ce a fost în decembrie 1989 cu siguranță nu cade în sarcina poporului român! Ci în sarcina indeosebi a istoricilor, a intelectualilor pe care poporul român i-a odrăslit! Am dreptate?

- Fiți mai clar, vă rog!

- Avem nevoie de adevărul despre decembrie 1989, despre acei copilași uciși ca niște mie! Nu putem ocoli nici adevărul despre asasinii! Avem, repet, nevoie de adevăr! Căci de 20 de ani criminalii își fac mendrele în viața noastră politică și nimeni nu-i cheamă la judecată! Cine ar trebui să-i acuze pe asasini și să producă dovada crimei lor? Poporul român? E absurd să pui pe seama „poporului” o asemenea sarcină, care cere mult profesionalism, multă specializare! Cui revine sarcina, obligația de a stabili adevărul?

- Justiției! Procuraturii, judecătorilor...

- Justiției și istoriografiei, și mai ales istoricilor noștri! Dă-mi voie să pun o întrebare cu adresă mai exactă: Oare câți ani, câte secole trebuie să mai treacă pentru ca sub cupola Academiei Române să se constituie o savantă comisie de cercetare pe tema Decembrie 1989 la români?! Căci deocamdată, adică de 20 de

ani, Academia Română nu face niciun pas spre luminarea poporului, să afle tot natul cu ce au greșit românii în decembrie 1989 și pe ce cale s-o apuce de acum înainte. Deși este locul de întrunire al celor mai luminate minți din România, Academia Română nu face nici cel mai mic efort pentru a scoate poporul român din bezna în care-l ține comisia Sergiu Nicolaescu de falsificatori ai istoriei! Ce vină are, domnilor, poporul român pentru minciuna în care trăim de 20 de ani?! Cum să stabilească poporul român adevărul dacă istoriografii din elita academică nici nu se gândesc măcar că ei sunt nu doar îndreptățiți, ci sunt și obligați, obligați să-i tragă la răspundere pe infamii erijați în istorici! În judecători! În justițiar! A ajuns pîrîtul să fie judecător, iar lumea academică tace! Ce să facă poporul român în această situație?! Când vede în jurul său atîta tăcere?!

Sergiu Nicolaescu este un caz patologic, un responsabil megaloman, vinovat de moartea a zeci, poate sute de români. Și conduce taman el ancheta crimelor din decembrie!... La fel ca și Vladimir Tismăneanu, desemnat să facă ancheta/raportul asupra anilor de comunism, 1921-1989, asupra crimelor făcute de taică-su și alții de aceeași teapă! Oare poporul român trebuia să protesteze la deciziile aberante ale Parlamentului, ale președinților Iliescu sau Băsescu?! Oare poporul român trebuia să scrie măcar o notă de protest la aceste anomalii?! Au nu cumva în primul rând elita academică și universitară avea obligația să intervină împotriva acestor încălcări flagrante ale metodologiei științifice și mai ales împotriva aberațiilor și minciunilor cu care raportul Tismăneanu ne prostește în față?! Domniile academicieni, ca istorici și ca oameni ai cetății, nu s-au simțit jigniți și revoltați pentru felul cum s-a constituit și a lucrat comisia de cercetare și condamnare a comunismului?!

Nu mă refer la persoana domnului profesor Florin Constantiniu în sine. Dînsul este unul dintre puținii academicieni – de fapt altul nici nu cunosc!, care deseori se pronunță public în chestiunile care ard, care dor! Dar ce facem cu ceilalți academicieni, cu însăși instituția numită Academia Română, care nu reacționează nicidecum la tragedia pe care o trăiește poporul român?! Vorbele aspre cu care domnul aca-

demician a calificat reacția sau lipsa de reacție a poporului român se potrivesc mult mai bine elitei academice!

Academiei Române în persoană! Formula „spritul de demisie, pasivitatea” se potrivește mănășă Academiei Române, nu poporului român! Iar când spun elita academică, nu este greșit să se înțeleagă și lumea universitară, comunitatea rectorilor universitari, inteligența Țării!

Academia este instanța științifică supremă a oricărei nații! Este, după Biserică, cel mai important sediu al Adevărului! Și ce a făcut Academia Română pentru apărarea Adevărului nostru românesc? A tăcut ce a tăcut – în cazul Decembrie 1989 și al rapoartului despre crimele comunismului, iar când n-a tăcut a deschis gura ca să-l invite la București pe marele detractor al neamului românesc Elie Wiesel! Ca să-l cinstească cu cel mai înalt grad academic pe un impostor, un ins pe care conaționalii săi îl privesc ca pe o rușine națională! Noi l-am pus pe handicapat în fruntea mesei, i-am dat cinstitura cea mai înaltă! Președintele Țării l-a mai și decorat! În corolar, ne-am ales cu altă comisie, cu alt raport, Raportul Wiesel, care aduce poporului român cea mai gravă și mai mincinoasă acuzație: de holocaust!

- La acea dată domnul Constantiniu nu era membru al Academiei! Iar comisiile acelea le-au constituit niște oameni politici, niște guverne, de o anumită coloratură politică. Intervenția Academiei ar fi contravenit statutului Academiei, care stabilește clar neamestecul Academiei în disputele partizane, politice!

- Fals argument! Miza comisiei Wiesel nu era partidul X sau Y! În dispută nu este angajată o idee politică sau o grupare politică ori o doctrină! Ci miza este onoarea poporului român și adevărul! Adevărul! Domnul academician, autorul unei celebre Istorii sincere a poporului român, declară că nu acceptă abaterea de la adevăr de dragul de a încropi o imagine pozitivă a poporului român! Și postulează: Patriotism în limitele adevărului!

Cazul Cubolteanu sau despre inluziunea nedreptății în procesul juridic moldovenesc...

Interpretarea evident voit distorsionată de către avocatul V. Meșter a materialului „Diversiunea incluziunii handicapatilor” („Făclia, 1.04.16) a servit pretext pentru calomnierea-învinuire de acționare în judecată a autorului studiului și a redactorului-șef al „Făcliei”, dl Tudor Rusu cu învinuirea absolut nefondată de „instigare la discriminarea persoanelor cu dizabilități”. În materialul publicat, autorul critică consecințele negative ale aplicării a unei legi greșite (despre introducerea „pedagogiei incluzive”) adoptate în R. Moldova, România și Rusia. „Pedagogia incluzivă” se introduce, în R. Moldova, pe perioada 2012-2017, conform legii 60/2012 contrare drepturilor copiilor cu handicap psiho-fizic de a primi instruire-corecții-tratamente medicale în condiții speciale. Calomniatorul insistă ca nr. „Făcliei” din 1.04/16 să fie scos și din colecțiile bibliotecilor din R. Moldova. Din spirit de solidaritate de breaslă cu publicația chemată în judecată, dar și pentru că în articolul și reclamația ulterioară sunt citate opinii din articolele publicate în anul 2002, în „Națiunea”, de către Cezar Adonis Mihalache, în viziunea „justiției” meșter(ite), Vitalie Patuh-Cubolteanu având probabil vina de a fi subliniat previziunea făcută de jurnalistul „Națiunii” în urmă cu 14 ani!, aducem în atenția cititorilor acest caz revoltător al îngădării libertății de opinie în republica Moldova. (Redacția)

*

Explicații și comentarii necesare aduse de subsemnatul, Vitalie Patuh-Cubolteanu, medic psihoterapeut (la pensie) cu categorie superioară, cercetător în pedagogie, membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, membru al Senatului Asociației Oamenilor de Știință, Cultură și Artă din R. Moldova, în legătură cu cererea calomniatoare înaintată de V. Meșter, avocat.

Vis-a-vis de punerea în lumină a caracterului inadecvat al părei alcătuite de către dl avocat V. Meșter cu scop de pornire a presiunii punitive judiciare asupra subsemnatului și a dlui Tudor Rusu, redactor-șef al prestigiosului săptămânal pedagogic „Făclia”, consider, în conformitate cu Art. 26 p.(2) al Constituției Republicii Moldova, să prezint anumite noțiuni din pedagogia umanistă specială, care în literatura de specialitate se numește „pedagogie specială” și „pedagogie corecțională”.

Prezentând unor intelectuali spre lectură textul studiului meu „Diversiunea incluziunii

handicapaților”, interpretarea distorsionată a căruia a servit dlui V. Meșter (și colaboratorilor?) pretext pentru învinuirea de „instigare la discriminare a copiilor cu dizabilități”, am solicitat opiniile. Niciun cititor solicitat nu a găsit instigare la discriminare. Explicațiile posibilei cauze a scrierii de acționare în judecată de către dl Meșter V. fiind diferite: „rea-voință”, „executarea comenzii de răfuială judiciară. Doar unul, din cei intervievați de subsemnatul, a explicat prin ignoranță în domeniul pedagogiei speciale interpretarea distorsionată a sensului studiului atacat de către dl V. Meșter. Admit totuși, la început, ca ipoteză, că doar ignoranța dlui V. Meșter în domeniul adevăratei protecții a drepturilor copiilor cu handicap (deficit) psiho-corporal a fost cauza lecturii incorecte a studiului și a acționării în judecată a mea și a dlui Tudor Rusu. Dar nu exclud rea-voința dirijată a reclamantului.

Un avocat-reclamant dirijat de principiul judecării sine ura et studio, nu pornea acțiune de învinuire gratuită, dacă ar fi cunoscut următoarele noțiuni, cu care e chip de luat cunoștință consultând literatura de specialitate indicată în cartoteca respectivă a Bibliotecii Republicane Naționale din Republica Moldova. Pedagogia specială reprezintă instruirea preșcolară, generală și profesională a copiilor cu deficiențe în dezvoltare, pentru care sunt create condiții speciale. Subliniez: condiții speciale.

Ce înseamnă condiții speciale? Citez: „Condiții speciale de instruire înseamnă programe speciale de învățământ, metode speciale, mijloace tehnice, servicii medicale, psihologice, sociale și alte servicii care ajută persoanele cu posibilități limitate să însușească programele de cultură generală și profesională”. Realizarea programelor de asistență cu adevărat umanistă copiilor cu diferite dizabilități se face în instituții speciale. Citez: „Instituția de instruire specială (de corecție) este creată pentru persoanele cu posibilități de sănătate limitate”.

Instituțiile medico-pedagogice speciale destinate copiilor cu deficiențe psiho-fizice sunt de opt profiluri (cu retardarea dezvoltării psihice, cu deficit intelectual, cu patologia aparatului locomotor, cu patologie verbală gravă, pentru nevăzători, pentru surzi, pentru hipoacuzi, pentru copiii cu vedere reziduală).

Nu e necesar să ai studii superioare pentru a înțelege simplu adevăr: ameliorarea instruirii copiilor cu deficiențe psihofizice urmează să fie realizată printr-un complex de măsuri de ameliorare a spaiului special de instruire, de perfecționare a cadrelor di-

dactice implicate în corecția specială, de ameliorare a alimentației, a tratamentelor medicale efectuate în instituția specială, de ameliorare a componentei psihoterapeutice obligatorii.

În unele cazuri, când nivelul intelectual al copilului cu deficiențe psiho-fizice nu este slab submediu, când reacțiile comportamentale ale acestuia sunt încadrate în normalitate, acest copii frecventează instituțiile de învățământ preuniversitar. Acei copii, cu intelect suficient, însă excitabili, violenți, cu reacții de purtare ce perturbă bunul mers al lecțiilor, sunt instruiți la domiciliu. Aceasta era practica, de multe zeci de ani, în Moldova și alte țări, până la năpasta trimisă din afara hotarelor naționale, cu denumirea retorică „învățământul incluziv” (2012).

Reclamantul, dl V. Meșter avea să evite pășirea pe calea greșită a aventurii scrierii cererii de chemare în judecată a subsemnatului și a dlui Tudor Rusu, dacă ar fi știut că atunci, când ai niște dubii juridice referitor la textul unui material publicat, cel mai indicat este să te adresezi pentru explicații redacției respective. Dl V. Meșter nu a apelat la ajutorul redacției săptămânalului pedagogic „Făclia”. Astfel, dumnealui a ratat ocazia de a afla despre existența, în pedagogie, a diferitor curente de gândire, diferitor concepții, despre concurența teoretică în domeniu, despre dezbaterile publice ale autorilor cu opinii diametral opuse. Ultima dezbaterie-polemică de acest gen, pe paginile „Făcliei”, a avut loc între doi profesori de fizică, acum vreo două luni. Pentru cititori, desigur, primează argumentele corecte. „În discuții, se naște adevărul”.

Ce e „învățământul incluziv”? Este un fel de cal troian de peste mări și ocean, în burta căruia se ascund o serie de consecințe negative pentru toți, în primul rând pentru copiii cu handicapul deficiențelor de dezvoltare psiho-fizică. Copiii aceștea, până în anul 2017, urmează să fie scoși din cel mai favorabil mediu – cu condiții speciale, din școlile-internat specializate, trimiși familiilor și încadrați în instituțiile școlare obișnuite. Dreptul la instruire-corecție optimală a copilului cu dizabilități este spulberat. Desființarea școlilor-internat speciale (cum a fost Școala specială din laloveni, spre exemplu), dăunătoare protecției sociale a copiilor invalizi, e prezentată publicului ca un progres al democrației!

Cu retorica despre democrație, drepturile copilului, progres și altele de felul acesta poți acoperi, pe un timp, idei și acțiuni greșite. Scurtarea perioadei de „adormire”, a opiniei publice cu sloganuri moderne e posibilă numai prin dezbateri

publice.

În studiul „Diversiunea incluziunii handicapatilor” sunt expuse consecințele lezării dreptului la instruire-lecuire-corecție în instituții cu condiții speciale acopiilor cu deficiențe psiho-motorii. În conformitate cu o lege nechibzuită, copiii cu dizabilități și cerințe medico-pedagogice speciale sunt returnați familiilor, nu rareori cu părinți plecați peste hotare. Un părinte este nevoit să abandoneze câmpul muncii, pentru a îngriji de bietul copil, pentru a-l duce și aduce de la școală. Cine din părinții acestor copii, locuitori la sate, e în stare să asigure frecventarea policlinicii raionale, de zece ori la rând (cura fizioterapeutică minimală – băi curative, masare, tratamente electrice), primăvara și toamna, așa cum se practica în școlile-internat speciale?

Mediul școlilor este un mediu concurențial. Concurența pentru rayting: cei mai inteligenți, cei mai puternici, cei mai crutâie, cei mai frumoși, cei mai împoțonați, cu cei mai bogați părinți. Incluziunea necugetată a copiilor cu dizabilități serioase în mediul școlilor obișnuite înseamnă incluziunea copiilor cu capacități limitate în concurența elevilor nemiloasă (ca orice concurență). Trebuie să fii suficient de puternic psihologic pentru a suporta senin umilirile voluntare sau involuntare din partea colegilor răsfățați de soartă. Dacă avem cazuri că unii din elevii obișnuți intră în complexe dureroase și îndelungate de inferioritate, provocate de concurența din clasă, ce să mai vorbim despre sărmăneii incluși!

Pedagogii școlari din instituțiile obișnuite, în clasele, unde au fost expediați copii cu dizabilități pronunțate, mai ales subdezvoltați în plan intelectual, intră în chinurile stresării cronice, blestemând ziua când au decis să devină cadre didactice. Orientați, în activitatea didactică din sala de clasă, preponderent spre lucrul cu elevii eminenți și cei frunzași, reușind să implice o parte din elevii mediocri, pedagogii sunt nevoiți să rupă din timpul celor 45 de minute pentru a lucra cu nefericitul inclus cu handicap, care se descurcă cu mari dificultăți, în timp ce ceilalți elevi privați de dreptul la lecție calitativă la nivelul intelectului lor, se plictisesc, se distrează sau se umplu de ostilitate față de nevinovatul coleg. Pentru fiecare copil cu dizabilități serioase inclus în clasa obișnuită, pedagogul este obligat să facă planuri individuale (pe fiecare temă, lecție, pe tot anul de studii), scriptologie devoratoare de timp, obosire suplimentară și ...rezultate insignifiante! Nivelul instruirii copiilor obișnuți, desigur, este afectat.

Cunoașterea, în plan general, a organizării instruirii-

corecției copiilor cu deficiențe psiho-fizice de dezvoltare în instituții cu condiții speciale, chestionarea pedagogilor, care au avut în clasă măcar un copil adus în conformitate cu „pedagogia incluzivă”, al cărei multiple efecte vătămătoare sunt evdente, conduce la convingerea că „pedagogia incluzivă” este o practică greșită, nefavorabilă pentru toți: copilul inclus, părinții acestuia, cadrele didactice din școlle obișnuite, reușitei școlare a copiilor obișnuți din clasele respective. În ultima instanță – nefavorabilă poporului.

Istoria pedagogiei diferitor țări ne arată căutări a unor metodici și pedagogii mai eficiente, căutări realizate de către pedagogi, medici, psihologi, oameni de cultură. Posedând discernământ necesar trieri să selectării din curentul de idei expuse în reviste de peste hotare, cadrele didactice selectau grâul de neghină. Nu tot ce strălucește e aur. Iată două citate din cugetările pedagogilor moldoveni, din anii 30 ai secolului trecut: „...o mare parte din aceste lucrări pedagogice cu conținut împrumutat sau cel puțin inspirat de o problematică străină, sunt în relații foarte vagi cu realitățile noastre românești...”. „...meditând asupra lor (asupra ideilor la modă peste hotare – n.r.) putem culege tot ce este bun și frumos pentru noi și raportându-le la sufletul moldovenesc să ne organizăm școala care ne trebuie”.

În comparație cu preluarea cu discernământ a unor metode și pedagogii de peste hotare de către pedagogii moldoveni interbelici, unele implantări de pedagogii vătămătoare preluate în ultimul timp de peste hotare, care au fost impuse învățământului nostru din epoca post-socialistă, cercetătorul observă trei stranietăți. Tustrele bizarerii sunt constatate în așa-numita „reformă curriculară” (1998-2003) și în implantarea forțată la noi a așa-numitei „pedagogii incluzive” (2012-2017). Anume: 1. Inițiativa a venit nu de la pedagogii noștri din școli, ci de la niște structuri de peste hotare, care au avut abilitatea convingerii dirigitorilor noștri în privința legalizării nechibzuite a proiectului ce urma să fie implementat; 2. Finanțarea proiectelor a fost asumată de către bănci străine; 3. Predominarea consecințelor negative în urma acestor reforme forțate, care au lezat dreptul copiilor cu deficiențe psiho-fizice la instruire-corecții-tratamente fizioterapeutice și psihoterapeutice în mediul cu condiții speciale.

„Curcublocaustul” amicus curiae și negaționistii anormalului

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă vor să se pipăie în anusul lor colectiv contra-naturii, nu au decât! Pot să-și mângâie între ei și scârbavnicile mădulare atârătoare, dar să o facă la ei în dormitor. Nu să vină în fața noastră cu fesele pe post de fețe-fețe reclamante, să ne impună anormalitatea lor.

Voința noastră stă în cele peste trei milioane de semnături pentru definirea clară în Constituție a noțiunii de familie ca uniunea dintre un bărbat și o femeie. Scurt! Și nu ne sperie cu „paradele” lor țipătoare pe la instituțiile statului. Nici de sar duce la președinte cu fetișurile lor în piele de bovine nu am avea de ce să le dăm prioritate. Normalitatea noastră e una singură și nu se discută, iar concesiile făcute până acum sunt de ajuns. Și nu avem voie să le permitem să ne transforme țara într-o curte de promenadă pentru turismul LGBT-iștilor pupăcioși în

fundul curcubeului.

Firește, ei nu știu să acționeze în procesualul normalității. Așa că, au luat-o pe ușa din dos, plesnind din biciurile curcubeului care îi mână unul în altul. Nu au bătut la ușa parlamentului, ci au izbit direct de

masa CCR-ului neduioasa lor delațiune. Un „amicus curiae”!

Să se analizeze excepția de neconstituționalitate (!) a inițiativei celor normali de a defini familia în spiritul voinței lui Dumnezeu! Și rușine unor jigodii de presă care încearcă să transforme inițiativa pentru normalitate într-un presupus conflict al

laicității dogmelor, o nepotrivire între Biserica Strămoșească și Constituția țării.

Evident, proLGBT-iștii nu aveau ce să caute la CCR. Trebuiau să-și depună lipicioasele umori (scrise ori pupăcite din

să respingă inițiativa a trei milioane de români, „să avizeze negativ inițiativa cetățenească, punând astfel capăt unui exercițiu inutil, manipulator și generator de ură la nivelul întregii societății”. Păi, nu?! Dacă nu e cu de la „dânșii” (ori „dânsele”, asta fără a mai intra în discuție pedofilii, zoofilia și alte animale, astea cu adevărat „non-umane”!) dezlegare, inițiativa cetățenească reprezintă un izvor de ură ce trebuie secăt!

Practic, LGBT-iștii vroiau să forțeze CCR-ul, printr-un „amicus curiae” colectiv ong-ist, să se transforme într-un cenzor al libertății de inițiativă civică și parlamentară! Păi, și firesc că lor li s-a părut normal, de acolo din fundul curcubeului, să meargă pe cărarea inversă. Dar o astfel de sesizare, fie ea și semnată pe deasupra de patru ONG-uri internaționale, nu trebuia să primească nici măcar un număr scris cu pixul pe peretele toaletelor publice unde s-au grupat probabil reclamanții când au con-

ceput textul lui „amicus”, darămite unul de registratură!

Ne zic (și nu ne reproșează, ci ne plesnesc de-a dreptul peste degetele care nu-i caută acolo unde vor ei!), ne zic dară scârbavnicii că inițiativa noastră, a celor patru milioane, este ilegală. Nici mai mult nici mai puțin! Păi, dacă îi lăsăm de capul lor (în fine, de capul curcubeului de care se țin ei, bărbat cu bărbat, femeie cu femeie), mâine-poimâine or să ne impună ca ilegal (și imoral!) și dreptul de a ne exprima, acuzându-ne în procesul vinovăției colectiv normale de un „curcublocaust” al negării normalului anormalității lor. Or, să vrea și memoriale, și manuale, și indicatoare, poate și un videoclip al spațiilor „mici și înghesuite”, nu neapărat din lemn, ci mai mult sintetice, să nu-i usture... Tristă țară, unde ai fost tu oare izgonită?...

Manipulare! Nu vă (mai) lăsați înșelați!

acest guvern de tehnocrați care a muncit atât de mult încât umblă deșelat, nu e capabil nici măcar să se exprime în spațiul public! Cu ce-i încălzește pe români un nou proiect de țară, impus de marile puteri? Sărăcia a împânzit România, iar pământul-șef al Consiliului Fiscal și-a permis să declare că românii au pensii și salarii mari. Să fii orb și surd e de înțeles, dar să fii prost, neinformați sau manipulați e o calamitate! Dacă nu știi, tovarășe ignorant Ionuț Dumitru, află că România este ultima pe listă cu cele mai mici salarii și pensii din UE și prima pe listă cu cele mai stufoase, mai multe și mai mari taxe. Alo, tovarășe Cioloș, ce faceți cu acești incompetenți, ce faceți cu salariile, pensiile, locurile de muncă și nivelul de trai? Prioritară, în proiectul de țară, trebuie să fie mărirea salariilor și pensiilor, pînă vor ajunge la nivelul celor din UE! Că de aia suntem în UE! Nu doar pentru taxe, impozite și prețuri ca în UE, din salarii de lumea a treia! Ce aftea legi ale salarizării, atîtea hîrtoage inutile? Românului îi trebuie bani ca să trăiască decent, nu are nevoie de legi prost concepute și rău aplicate! Ce mare brînză ați făcut de cînd v-a pus Marele Excursionist pe jilțul guvernului? Se pare că toată gașca voastră merge pe deviza: „Totul pentru noi, nimic pentru Țară!”

Toate guvernele post-decembriste au întocmit proiecte peste proiecte, dar România, tot captivă în subdezvoltare este! Ne tot mințiți cu proiecte, care de fapt

hrănesc corupția voastră, clientela și tutela străină (SUA, Bruxelles, FMI, BM, NATO)! Iar noi dormim sfărîind în papuci și tolerăm sistemul lor toxic, care a otrăvit viața românilor, a făcut țara praf, a permis trupelor armate străine să ocupe România și să aibă baze militare pe teritoriul nostru, sub pretextul că ne apără de nu știu ce înțări și tăuni. Noi nu sîntem în război cu nimeni! Toate proiectele de țară de după 1990 s-au consumat pe strategica lozincă „după noi potopul”, adică, distrugerea prin vînzare a industriei și agriculturii românești în favoarea străinilor, cu mita de rigoare pe masă pentru Puterea de la București. Vă jucați cu viața unui popor! I-ați jefuit trecutul, acum vă jucați de-a v-ați ascunselea cu prezentul și îi subminați viitorul. Ar trebui să transformă Casa Poporului în pușcărie pentru voi! Ce-ați făcut cu Învățămîntul, Sănătatea, Industria, fabricile și uzinele pe care ați pus la bele după '90? Ce-ați făcut cu pădurile și terenurile agricole? Le-ați făcut bani în conturile voastre din paradisurile fiscale! Ce-ați făcut cu Armata Țării, ca acum să nu mai aibă cine să ne apere? Avem trupe străine pe pământ românesc, dar nu pentru interesul nostru, ci, al „lor”! Sînteți specialiștii lui pește doar în proiecte virtuale! Avem deja un proiect de țară impus de SUA și Bruxelles, la care ne-ați înjugat! Proiectul de țară viabil și sănătos este însăși Constituția României! Dacă era respectată nu se ajungea la această bornă a haosului. Dacă noul proiect era

cu adevărat destinat dezvoltării României, ar fi scris negru pe alb: electrificarea satelor, a miilor de gospodării care trăiesc în întuneric și modernizarea tuturor satelor! Modernizarea școlilor și spitalelor! Ar fi spus NU regionalizării, pe care Cioloș, înghiontit de Bruxelles, o tot repune pe tapet ca pe o soluție salvatoare. Manipulare ordinară! Strămoșii noștri au murit pentru România unită, ca astăzi, dușmanii care ne lucrează pe la spate să ne regionalizeze după interese, sub falsul pretext al folosirii eficiente a fondurilor europene. A banilor noștri de fapt, pe care îi plătim Uniunii sub forma unor uriașe taxe. UE are programat să transforme statele naționale în regiuni ușor de stăpînit și manipulat! Proiectul de țară ar trebui să spună NU sărăciei, austerității, subdezvoltării. NU vînzării terenurilor agricole, NU vînzării resurselor naturale, NU FMI, NU revizuirii Constituției, NU monedei euro, NU, bazelor și armatelor străine de pe teritoriul țării noastre. Oare Cioloș și Iohannis, care în ipocrizia lor se laudă că vor face România mai competitivă, cu un proiect de vorbe goale (cum a fost și lozincă electorală a lui Iohannis - România lucrului bine făcut - manipulare ordinară), nu știu că milioane de români cu salarii de mizerie și trăiesc pe caietel cu datorii, nu știu că 4,5 milioane de români merg zilnic la serviciu înghesuindu-se în autobuze, metrouri, pentru un salariu de mizerie, din care statul ia 80 la sută prin taxe și impozite (dintr-un salariu net de 1.000 de lei, impozitele și taxele aferente sînt

de 800 de lei)?

Ca parte din acest proiect, Cioloș tot cu pruna în gură, a făcut o altă deparazitare a „agriculturilor” din guvern! Agricultură e domeniul său forte. Curaj, doi 'escu și-un bostan au fost dați de-a berbeleacul. Cioloș a fost somat să arunce Bostanul, nu-i așa?, alterase planurile SRI și punea în pericol relația sa cu instituția! Rectificînd și simplificînd legile Big Brother, după ce fuseseră respinse de Curtea Constituțională, neinspiratul bostănel le-a astupat băieților ascultăreți urechile clăpăuge și gaura cheilor. Vorbim de legea cartelelor prepay, a rețelelor de Wi-Fi și a securității cibernetice, unde ministrul tehnocrat Bostan a îndrăznit să reducă drastic atribuțiile SRI în controlul rețelelor de internet, dar și propunerile inițiale avansate de serviciile de informații. Bostan s-a luat la trîntă cu cine nu trebuia și musai trebuia lăsat la vatră. Să vedem cît va rezista primăria Capitalei, care face cum e firea ei și bine face, punînd ordine în organizarea evenimentelor care blochează circulația pe marile bulevarde ale Capitalei. Sper că i-a dat Dumnezeu în gînd să interzică și paradele curcubeistilor L.G.B.T. Dacă deviații-sexual vor să se dea în stambă, să meargă pe pustii, În Sahara ori la Polul Nord. Noi, cei normali la cap nu sîntem obligați să acoperim ochii copiilor cînd acești dezaxați/dezaxate defilează împopoțonați/împopoțonate pe bulevardele Capitalei.

Maria Diana
Popescu

Românii s-au săturat de abureala „diplomată” a acestor lichele de stat și politice, aflate la guvernare din '90 încoace, cînd în opoziție cînd pe metereze. Acești descreierați ai Puterii au reușit ce n-au reușit, timp de sute de ani, marile imperii: să acapareze tot, să vîndă tot, să fure tot ce era de furat, să se burdușescă de bani și averi. „Proiectul de țară”, din care Iohannis a mormăit în fața microfoanelor cîteva fraze cu intonații de școlar începător, e o gargară publicitară, o colecție de lozinci copy-paste. Nu putem spune, colecție! O adunătură de fraze fără cap și fără coadă. Un alt mod parșiv de a distra atenția de la realele probleme interne și externe. Noul proiect de țară e o ducere cu zăhărelul, cum au făcut de un sfert de veac toată clasa repetentă a politicii românești! Ei, stăpînii compromisurilor, care au alăptat corupția, clientelismul, sărăcia și subdezvoltarea, vor continua să escrocheze, să exploateze, să taxeze pînă la ultimul leu popularul. În acest proiect vom găsi, pe lîngă alte măsuri păguboase pentru România și cetățenii ei, taxarea gunoiului pe care românul îl duce la tomberon, în funcție de numărul sacilor și de greutatea lor. În proiect este cuprinsă și vînzarea unor bucăți din Societatea Națională a Sării - societate strategică ce administrează resursele României. Tovarășe Cioloș,